

Vanuit mijn hart

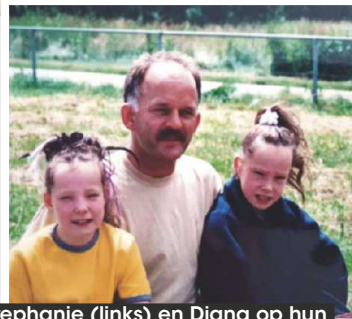
Zeg jij weleens hardop wat iemand voor jou betekent? Vaak nemen we daar de tijd niet voor. Zonde. In deze rubriek laten we een lezeres aan het woord die niet langer wil wachten.

Lieve Gerrit,

Wat zijn we blij dat jij 25 jaar geleden in ons leven kwam! **We waren nog maar vier jaar toen we na seksueel misbruik en mishandeling uit huis geplaatst werden.** Via verschillende crisisopvangplekken belandden we op ons zevende in een kindertehuis. Niemand wilde ons in huis nemen omdat we als eenëiige tweeling direct met z'n tweeën kwamen. Eén vrouw wilde misschien onze pleegmoeder worden, maar door onze trauma's – we hadden vaak nachtmerries en woede-uitbarstingen en vroegen negatieve aandacht door veel te liegen – zag ze er toch vanaf.

Jij was onze mentor in het kindertehuis en had met ons te doen. We hadden superheffige dingen meegemaakt, maar we praatten er met niemand over. Ook niet met elkaar. **Bij jou voelden we ons op ons gemak. Jij stelde nooit vragen en liet ons gewoon zijn wie we wilden zijn.** En toen kwam daar vanuit Jeugdzorg de vraag of wij bij jou mochten wonen. Negen jaar waren we inmiddels en we moesten het kindertehuis weer verlaten. En omdat Jeugdzorg ons liever niet nog een keer ergens tijdelijk wilde plaatsen, vonden ze het een goed idee als wij bij jou kwamen wonen. De vraag was alleen of jij dat ook wilde.

In eerste instantie dacht jij dat het een grap was. Het is natuurlijk ook niet echt gebruikelijk dat een mentor deze vraag krijgt. Bovendien was je alleenstaand en had je zelf geen kinderen. Kon je ons wel bieden wat we nodig hadden? Je was er niet helemaal zeker van. Toen

Stephanie (links) en Diana op hun negende, de leeftijd waarop ze bij hun pleegvader Gerrit kwamen wonen.

de vraag van Jeugdzorg serieus bleek te zijn, dacht jij erover na. In je hart wist je al dat je ons een veilig thuis wilde bieden, maar het leek je wel handig om eerst een paar keer te 'oefenen'.

Er volgden verschillende logeerweekendjes bij jou thuis. Voor ons alle drie voelde het alsof we al jaren bij jou woonden. Het ging zo goed dat het na een paar maanden officieel werd. We verhuisden naar jouw huis en waren dolgelukkig. Samen met jou zochten we nieuwe bedden en meubeltjes uit. We kregen allebei een eigen kamer, omdat jij het belangrijk vond dat wij ons als individu ontwikkelden. **Elke avond aten we samen, en we deden allemaal leuke dingen. Iets wat voor andere kinderen misschien vanzelfsprekend is, maar voor ons niet.** Het was voor ons allemaal nieuw. Knuffelen, bijvoorbeeld, hadden we nooit geleerd.

Omdat we getraumatiseerd waren, liet je het aan ons over of we daar behoefte aan hadden. Het was zo fijn dat jij daar alle begrip voor had. Heel langzaam zochten we ook het fysieke contact met jou op. Je was er altijd voor ons als we even een knuffel nodig hadden. Ook toen we ouder werden en allebei een opleiding gingen doen,

Stephanie en Diana (rechts), beiden 32, met hun pleegvader Gerrit (68).

'We hebben je nooit papa genoemd, maar dat ben je wel'

was jij een grote steun voor ons. Zo zei je regelmatig dat je in ons geloofde en dat we konden worden wat we wilden. Inmiddels zijn we allebei volwassen en werken we beiden in de zorg. **Doordat we je als Gerrit hebben leren kennen, hebben we je nooit papa genoemd, maar dat ben je eigenlijk wel voor ons.** En daarom willen we je met deze brief bedanken voor alles wat je voor ons hebt gedaan. Je bent de beste vader die wij ons ooit hebben kunnen wensen.

Liefs, Diana en Stephanie

Wil jij ook vertellen wat iemand voor jou betekent? Mail je verhaal in het kort naar post@vriendin.nl, wie weet interviewen we je voor deze rubriek.